

Kẻ bại trận

(truyenngan.com.vn - Tham gia viết bài cho tập truyện “Hay là mình cứ bắt chấp yêu nhau đi”)

Nó thích chơi đùa với tình cảm của người khác, thích đặt tình yêu lên một ván cờ và xem cách mình chiến thắng, nó thích cái việc cố gắng lừa dối một ai đó, để rồi bỏ rơi người ta ngay khi tình cảm của cả hai đang đậm sâu nhất!

Nó xinh xắn, khéo léo, dịu dàng và thông minh. Trong mắt bọn con trai, nó rất đáng yêu, là hình mẫu lý tưởng của những đứa con gái đáng để yêu bây giờ, vì cơ bản, nhà nó giàu, lại là con gái duy nhất nên được chiều chuộng. Thắng con trai nào cũng thích nó, theo đuổi và tán tỉnh nó, nghĩ nó như một nữ thần, chỉ duy nhất những người từng “qua tay” nó mới biết, nó là một đứa có gương mặt của thiên thần, nhưng trái tim cao đẹp thì không bao giờ gắn liền với bộ não của ác quỷ.

Nó thích chơi đùa với tình cảm của người khác, thích đặt tình yêu lên một ván cờ và xem cách mình chiến thắng, nó thích cái việc cố gắng lừa dối một ai đó, để rồi bỏ rơi người ta ngay khi tình cảm của cả hai đang đậm sâu nhất! Đây là những thứ nó thích, bạn thân nó bảo đây là bệnh, nhưng sẽ có người chữa khỏi cho nó, và nó không tin! Nó không thích, thì chẳng ai bước vào cuộc đời nó, mà ra đi toàn vẹn cả. Vì nó đã từng đau, nên nó không cho phép mình nới lỏng trái tim ra một chút nào. Nó muốn thấy người ta phải đau như nó đã từng, muốn nhìn thấy ánh mắt đau thương cuối cùng của những con mồi mà nó chọn. Đâu phải riêng con gái mới biết đau? Nó có thể làm điều ngược lại mà bọn playboy thường làm và nó chắc chắn không bao giờ yêu con mồi của mình. Đôi khi nó thấy mình giống như một đứa bệnh hoạn, nhưng nó thậm chí thấy vui với nỗi đau của người khác...

Những người đàn ông nó chọn, thường rất kỹ lưỡng. Họ phải có ít nhất 3 tiêu chuẩn: ưa nhìn, dịu dàng và luôn có một mùi thơm riêng biệt. Những mối tình chớp nhoáng của nó không bao giờ là vì tiền hay bất cứ cái gì khác cho nên người nó chọn cũng không nhất thiết phải giàu có. Nó thường ưu tiên những chàng trai có một thiên tình sử với nhiều cô gái, nó thích những cuộc đấu và cảm giác chiến thắng khi người ta đã đem lòng yêu nó trước. Những “người

yêu hờ” của nó trung bình có thể ở bên nó nhiều nhất là 3 tháng, nhưng nó vẫn luôn an toàn với những tai tiếng, vẫn được gán mác gái ngoan vì tiêu chuẩn 4 không, không bao giờ xâm phạm: “không yêu bạn thân; không yêu anh trai của bạn; không yêu bạn của người yêu; không yêu người yêu của bạn”. Cho nên những người được nó chọn, thường không quen biết nhau, có thể nó gặp ai đó tại một quán bar, có thể trong một quán café, cũng có thể là trên đường đi học về...

Ấy vậy mà những con mồi của nó lại luôn yêu nó thật lòng và tha thiết dành tình cảm cho nó như một con thiêu thân thích lao đầu vào lửa. Điều đó làm nó hả hê vô cùng. Có một số người lại còn tỏ ra không tin với hành động của nó và nghĩ là nó có vấn đề gì khó nói mới nực cười. Giống như chàng trai ngồi trước mặt nó, nó cố gắng để không bật cười khanh khách về câu hỏi:

- Em không phải thực sự muốn chia tay anh phải không?

Anh chàng có vẻ nghĩ mọi chuyện như tiểu thuyết thì phải? chắc là nó phải đi du học hay cha mẹ nó bị ốm hay là nó bị bệnh không muốn làm phiền anh ta? Nó nhếch môi cười, vì anh ta không phải người đầu tiên nó gặp:

- Anh thấy mặt em buồn khổ lắm à?! Em không nói đùa đâu. Mình chia tay rồi!

Nó đứng lên đi thẳng về phía cổng, nó bắt đầu chán ghét vì ánh nhìn như thương hại kia, anh ta khù khờ quá hay là do anh ta cũng đang giả vờ? Anh ta giữ tay nó lại giữ quán café, hét giống lên như lợn bị chọc tiết:

- Em điên rồi à Linh? Anh yêu em! Những ngày tháng qua mình bên nhau chẳng phải rất tốt đẹp à?

Nó giật mạnh tay lại, quay ra nhìn thấy cả quán café đang chăm chăm nhìn nó. Nó quay đi, sau đấy chỉ nhắm cho anh một tin duy nhất để kết thúc tất cả “Anh vừa cư xử như một thằng trẻ con, anh biết không? Em không yêu anh, thời gian qua em lừa anh đấy chàng khờ ạ! Hôm nay nhìn thấy anh như thế, em mới nhắm cho anh tin cuối cùng này. Cố gắng mà quên em đi”. Nó đã ở bên chàng trai này gần 3 tháng, thời gian rất lâu đấy chứ. Anh ta điều kiện tốt, hiền lành, ưa nhìn, mùi hương đặc trưng, cái gì anh ta cũng có, cả tình yêu cho nó cũng là thật lòng. Nhưng anh ta cho phép mình cái quyền quản lý

nó, lúc nào cũng như bố mẹ nó hỏi nó đang làm gì, ở đâu với ai và đây là lý do nhanh nhất để nó thấy chán ngán. Nó cứ ngỡ nó và anh ấy sẽ ở bên nhau lâu hơn cơ, nhưng anh ta lại chẳng hoàn hảo như nó nghĩ, thôi thì đành tặng anh ta lời chia tay sớm một chút vì thời gian bên nó càng lâu, sẽ càng khiến đau đớn hơn thôi...

Và sau bao nhiêu gò bó, nó quyết định tự cho mình một ngày nghỉ ngơi. Nghỉ một buổi lên giảng đường, nó nằm nhà ôm gối bông, chờ đến 8 giờ để con bạn sang đón đi ăn sáng. Nó bất chợt nghĩ đến một chàng trai là mối tình đầu của nó. Anh ta phải bội nó ngay sau khi ngủ với nó đêm đầu tiên. Nó đã sớm hận bọn đàn ông, lại thêm thằng khốn nạn đấy, cho nên nó mới thành ra thế này... Rồi lại đến một hình bóng khác hiện lên, có thể nói, Nhật là chàng trai đầu tiên khiến nó thấy hơi hơi tiếc nuối khi quyết định rời bỏ anh. Anh từng yêu nó nhiều hơn cả nó nghĩ, chấp nhận làm xe ôm, nó bảo gì nghe đấy, nó nói gì thì là cái đấy đúng, anh ta như một thú cưng mà không bao giờ thắc mắc bóc lột nó, anh ta đẹp trai và từng là một play boy chính hiệu, từng yêu bao cô gái và cũng gây tổn thương cho bao người. Sau khi gặp nó thì thay đổi hẳn, thậm chí chịu cả đau đớn để xóa hình xăm trên người đi chỉ vì một câu “Em không thích” của nó. Anh ta cũng là người đầu tiên nhìn vào mắt nó đang lóng lánh ý cười mà biết hôm nay nó không vui. Nó ấn tượng với anh ta nhất nhưng cuối cùng nó vẫn chọn cách rời bỏ, vì biết đâu được anh ta chỉ yêu nó lúc này, đến lúc nó không làm chủ được tình cảm của bản thân nữa, ngựa lại quen đường cũ. Nó không cho phép mình mềm lòng thêm lần nào nữa. Cho nên khi nó nói câu chia tay, anh ta cũng là người suy sụp nhất. Lại bị nó cho biết sự thật, và phải thừa nhận là mình đã thua hoàn toàn trước nó, anh ta liền bỏ ra nước ngoài du học. 1 năm rồi, nó không còn nghe được tin tức của anh ta nữa. Ồ, nó đã như thế này, được 2 năm rồi đấy... Nó mỉm cười rồi bước xuống khỏi giường và trang điểm nhẹ nhàng cho ngày mới.

Nó ngồi sau chiếc SH, gió thu nhẹ thổi bay mái tóc màu socola dịu ngọt. Dáng người nó mảnh khảnh cao ráo, Nụ cười của nó thu hút bao ánh mắt dõi theo trên đường, nó không thèm đánh mắt nhìn lại một cái, chỉ để ý việc của mình càng khiến nó quyến rũ hơn. Nó không phải chọn cách ăn mặc thiếu vải như bao đứa con gái khác, chỉ là quần jean, áo phông trắng nhưng khí chất của nó nổi bật lạ thường. Đây là lý do nó không bao giờ thiếu người để lựa chọn, nói như người ta thường nói là bao nhiêu anh xin chết, mà người ta biết đâu được, dính vào nó, là chết thê thảm thế nào.

Buổi tối hôm ấy nó quyết định lên bar, nó đang kiếm mồi vì gần đây cảm thấy buồn chán vô cùng. Nó ngồi một mình ở quầy bar, đã mấy người ngồi cạnh ve vãn nó, nhưng nó lại dị ứng vô cùng với những kẻ suồng sã đối với nó, quan trọng là chưa có ai đủ tiêu chuẩn cả. Nó cứ ngồi như thế, uống vài cốc rượu cho đến khi thấy lâng lâng thì quyết định ra sàn “Show” một chút vì hôm nay bỗng nhiên nó có cảm giác muốn nổi loạn. Đây không phải lần đầu tiên nó múa cột cũng không phải lần đầu tiên xung quanh reo hò vì những bước nhảy uyển chuyển thanh thoát mà quyến rũ của nó nhưng hôm nay, nó thực sự hiểu được hóa ra nó thu hút đến thế. Bọn con gái, kể cả lũ “hàng” nhìn nó với ánh mắt ghen tỵ khi những đứa con trai cạnh chúng chỉ nhìn chăm chăm vào nó.

Sau màn nhảy điên loạn đến chính nó cũng phải ngạc nhiên. Nó ngồi xuống bên quầy bar, gọi thêm một ly Bailey và nhấm nháp, đến lúc này hơi thở của nó vẫn chưa ổn định. Và quanh nó dần xuất hiện nhiều vệ tinh hơn, theo đúng tính toán của nó, nhưng hôm nay, tiêu chuẩn của nó sẽ cao hơn... Nó từ chối nhiều người, cho đến khi, có một chàng trai ngồi cạnh nó nhưng lại cố tình cách nó một chiếc ghế. Anh ta có dáng người cao hơn nó cả một cái đầu, có gương mặt cương nghị và đẹp như tạc, khiến nó ấn tượng ngay lập tức. Anh ta gọi cho mình 1 ly Whisky và gọi thêm một ... cốc nước lọc, gửi cho nó. Nó bật cười, tự mình ngồi lại gần anh chàng hơn một chút. Cố ý sát lại và hỏi:

- Tại sao lại là nước khoáng chứ không phải rượu?

Nhưng anh ta không mỉm cười, chỉ nhìn nó và lạnh lạnh nói:

- Vì em say rồi.

Khi sát gần vào người anh ta, nó kinh ngạc hơn cả vì mùi thơm dịu dịu rõ ràng là của một loại nước hoa nam, nhưng nó lại chưa từng ngửi thấy, đó là loại nước hoa gì mà không có một chút quen thuộc với người sành về nước hoa như nó? Nó bắt đầu thấy thú vị. Mùi nước hoa nó ngửi thấy không hắc lại không thanh mát theo kiểu nước hoa nữ, không hiểu vì sao khi ngửi thấy, nó lại cảm thấy ấm áp, an toàn? Nó nghĩ mình thực sự say...

Và không cần mất nhiều thời gian, nó ngã vào lòng anh ta đêm đó. Họ thuê một phòng của một khách sạn 4 sao để nghỉ. Khi nó giả vờ say, để anh ta đưa lên ô tô, một chiếc Camri màu đen, trong xe lại không có mùi phụ nữ. Nó

thường không có thói quen “tình một đêm” thế này nhưng không hiểu sao hôm nay lại cảm thấy mọi chuyện khá nhẹ nhàng và tùy hứng... Sau khi vụng trộm nhắn tin xin phép bố mẹ ngủ ở nhà bạn. Nó tắt máy và bắt đầu một đêm ân ái với người đàn ông lạ. Anh rất nhẹ nhàng, rất giỏi trong việc giường chiếu, hơn bất kì ai nó từng biết và là người đầu tiên không khiến nó cảm nhận quá trình này giống như một cuộc hành hạ xác thịt.... Anh liên tục nhẹ nhàng hôn nó, nâng niu nó.

Sáng hôm sau tỉnh dậy, nó cứ ngỡ chàng đã vào tròng như mọi khi, sẽ ôm lấy nó và chào buổi sáng một cách hạnh phúc vì đêm qua của họ thật đẹp. Vậy mà khi tỉnh dậy, nó thấy anh đang mặc áo sơ mi, vòng tay ôm lấy tấm lưng anh, nó ngửi lại mùi nước hoa đặc biệt của anh, nhưng anh gỡ dần bàn tay nó ra. Nó từ từ ngẩng mặt lên, đôi mắt không dấu nổi ngạc nhiên. Anh vẫn lạnh lùng quay mặt lại, nhìn nó lãnh đạm nói:

- Đêm qua em rất tốt! Giờ anh có việc phải đi.

Anh rút ví ra, để lại một sấp tiền trên mặt bàn. Nó thần thờ một chút rồi nhếch mép cười. Chưa ai dám đối xử với nó như thế! Chưa ai! Nó nhẹ nhàng nằm xuống và nói:

- Anh nghĩ tôi là một con điếm?

Nhưng anh không trả lời, chỉnh lại quần áo và khoan thai rời khỏi. Nó ngồi dậy, vào phòng tắm tắm rửa, tự mình mặc bộ váy lại cho chỉnh tề, lấy đồ ra bình tĩnh ngồi make up, cho đến khi nhìn thấy mình lại đẹp để trước gương, nó mới cho phép mình nổi cơn điên lên, điên dại ném vỡ 5 chiếc cốc đặt trên kệ, ánh mắt nó sắc bén như dao. Chưa bao giờ nó nhục nhã đến thế! Chưa bao giờ nso từng bị ai khinh rẻ và coi như một con hàng. Tiếng đổ vỡ làm nó bốt tức giận, nó giấu vụ việc này vào nơi sâu thẳm nhất, quyết tâm tìm lại người vừa ngủ cùng nó đêm qua. Đừng mong nó để cho anh ta chạy thoát! Nó để tập tiền anh ta để lại vào một ngăn riêng biệt của chiếc ví. Và bắt đầu ngáy mới một cách bình thường nhất có thể.

Kể từ hôm đấy, nó mang trong mình mối thù nhất định trả, không còn tâm trí nói yêu đương hay có thêm mối quan hệ với bất cứ người con trai nào. Nó lục tung các quán bar lên chỉ để tìm lại chàng trai đêm ấy mà cuộc tìm kiếm như tìm kim đáy bể vẫn chưa có kết quả. Hà Nội rộng lớn thế này, biết tìm đâu

ra? Nhưng nó vẫn chưa bỏ cuộc và không cho phép bản thân mình bỏ cuộc. Anh ta nợ nó một món nợ phải trả!

.....

Từ đêm hôm đấy đến nay đã 3 tháng. Kỉ lục 3 tháng chưa yêu ai của nó trong suốt 2 năm khiến bạn bè vô cùng ngạc nhiên. Chỉ có riêng nó mới biết, không phải anh chàng đêm hôm trước thì nó không còn hứng thú để nói yêu đương với bất kì đối tượng nào! Nhưng 3 tháng vẫn chưa tìm thấy... Và nó cũng đang dần buông lời ý định tìm kiếm tên của nợ ấy

Hôm nay nó đi từ thiện với mẹ. Gia đình nó thường hay đi từ thiện cho trẻ em không nơi nương tựa ở cô nhi viện nó từng ở. Đúng! Nó là con nuôi. Đứa con nuôi duy nhất có phúc phận tốt được nhận nuôi trong một gia đình có bề thế, có tiền bạc, cả bố mẹ đều phúc hậu và chiều chuộng nó hơn ai hết. Gia đình này, bố mẹ này, tuy đối với nó chỉ là bố mẹ nuôi nhưng nó luôn một mực yêu thương kính trọng vì họ chưa từng làm nó buồn, nó có một người bố nghiêm khắc nhưng yêu thương nó, một người mẹ luôn muốn tốt cho nó, chăm sóc nó là đã hơn rất nhiều đứa trẻ khác rồi.

Nó chuẩn bị đồ đi từ thiện từ sớm. Nó có thể rất đều giả đối với những người ngoài Xã Hội nhưng đối với cuộc sống của nó, những người từng cướp mang nó, nó chưa bao giờ quên. Mang một chút quần áo về cô nhi viện, nó thăm lại các “mẹ” nay đã già cả, nhưng ai cũng còn nhớ nó, vui vẻ đón tiếp gia đình nó và ở đấy, nó gặp lại anh ta. Anh ta đi cùng một công ti nào đó, cũng đến để làm từ thiện. Thì nó nhìn thấy anh ta trong bộ áo Vest nó đã không khỏi giật mình. Anh ta còn đẹp trai hơn cả lúc nó gặp anh ta ở quán bar, bộ vest tôn dáng người cao dong dỏng, nhìn cách anh ta giao tiếp có thể thấy ở anh ta sự chín chắn, ôn nhu của người trưởng thành. Có thể anh ta trải đời hơn những người đã qua đời nó nhưng nhìn nó là một con hàng, thì đúng là...

Không ngờ sau bao ngày tìm kiếm lại gặp được anh ta ở đây. Anh ta cũng thấy nó, nhưng chỉ liếc mắt qua nó và bố mẹ một chút rồi rời mắt đi chỗ khác như họ chưa tình quen biết. Cứ cho là anh ta giỏi đi, nó không tin, nó không đủ sức quyến rũ với người đàn ông này, dù sao thì bằng cách này hay cách khác, anh ta cũng phải trả giá cho hành động ngu xuẩn của mình.

Nó chờ anh ta ở ngoài sân, nó tin rằng anh ta sẽ bước ra và nói chuyện với

nó. Vậy mà anh ta thực sự bước ra, giả vờ như tình cờ hóng mát và ngang qua nó, anh ta ngồi xuống bên nó và hỏi giống như họ đã quen nhau lâu lắm rồi nhưng giọng nói vẫn mang vài phần thờ ơ:

- Em khỏe chứ!

Nó mỉm cười với anh:

- Em khỏe... Không ngờ lại gặp anh ở đây.

- Anh cũng không ngờ lại thấy em ở đây, đi cùng ba mẹ à...

Nó không biết nên trả lời thế nào, liền chuyển đề tài. Nó hơi dựa vào vai anh:

- Em nhớ anh! Có thể cho em số điện thoại của anh được chứ?

Đã chót nghĩ nó là gái thì cứ nghĩ như thế đi, nó không quan trọng những điều không cần thiết như thế nữa!

- Anh không có nhiều thời gian dành cho những điều vô nghĩa! Nhưng anh sẽ lưu số điện thoại của em, rồi đến một lúc nào đấy, anh sẽ gọi.

- Tại sao?

- Chẳng tại sao cả!

Nó để lại cho anh số, vẫn mỉm cười nhưng thực ra trong lòng nó đã muốn đâm cho anh ta một cái. Con người anh ta cao ngạo thế cơ à? Nghĩ nó là con rối? thực sự nghĩ nó là loại hàng rẻ tiền, gọi là phải có mặt. Đợi đấy, nhìn cách nó thay đổi tất cả đi!

Cả tuần qua không thấy anh ta gọi đến, nếu cứ như thế này không biết sẽ mất bao nhiêu thời gian nữa? Nhưng đúng đến chủ nhật, anh ta lại hẹn gặp nó vào một buổi chiều. Anh ta đến đón nó tới một quán café nhỏ và nó không ngờ họ đến đây chỉ để nói chuyện. Anh ta không hỏi nhiều về nó, cũng không nói nhiều về mình, anh ta chỉ nói, tự nhiên muốn có một người café nói chuyện và nghĩ đến nó. Nó thành thật nhìn vào ánh mắt anh ta:

- Em có đẹp không?

Anh ta không hề né tránh ánh mắt của nó, không cười, chỉ dịu dàng đáp lại:

- Rất đẹp!

- Vậy tại sao không yêu em?

- Vì em không yêu anh!

Câu nói của anh ta làm nó đứng hình một chút rồi mỉm cười rạng rỡ:

- Vậy nếu em yêu anh?

- Để anh nhìn thấy đã nhé!

Cuộc nói chuyện diễn ra không như nó nghĩ, trừ việc anh ta không nói nhiều, hơi lạnh lùng và giả bộ quên hết chuyện diễn ra tối hôm trước thì nó với anh nói chuyện khá hợp. Sau một hồi moi móc thông tin, nó biết anh ta không phải dạng người thường, không phải dạng người để nó dễ dàng lừa gạt, dễ dàng yêu nó chỉ vì vẻ ngoài. Lần này thì nó gặp phải đối thủ khá nặng kí, việc nó phải phô diễn hết nội tâm thì đúng là khó khăn vô cùng, để anh ta thấy nó yêu anh ta thật lòng, cũng không phải chuyện dễ. Để thắng ván này, nó cược chính bản thân mình.

Kể từ đó, nó thường tìm cứ để gặp gỡ và chăm sóc anh ta. Điều này mới khiến nó hơi lo lắng rằng xung quanh anh ta, không thiếu người nguyện sống nguyện chết vì anh ta. Nó cho đó là những đứa con gái ngu ngốc. Anh ta thì lạnh lùng điềm nhiên với mọi thứ, lại cứ thích sán lấy. Anh ta cũng thu hút nó vì cách nói chuyện thông minh và vẫn vì mùi hương “an toàn” mà nó chưa hỏi được thông tin loại nước hoa anh dùng. Và vì nhiều cô gái như thế, việc nó chỉ chăm chăm ở bên anh, sẽ không khiến cho anh thấy nó nổi bật thêm được chút nào, những hành động kiểu lãng mạn thì lại quá sến súa. Nó cố gắng vắt óc suy nghĩ, thì lại có một việc trời ban giúp nó.

Đêm hôm ấy nó và anh ngồi trong cùng một quán bar, anh uống khá ít rượu và hôm nay sắc mặt có vẻ không tốt, cho đến khi mồ hôi chảy đầm đìa trên trán, anh ta hơi mệt mỏi và gần như ngất lịm trên vai nó, nó mới phát hoảng đưa anh ta vào bệnh viện. Sau khi nghe bác sĩ chẩn đoán chảy máu dạ dày, suy nghĩ đầu tiên của nó chính là ông trời đang giúp mình. Nó thầm vui trong

lòng, ngoài mặt lại giả vờ lo lắng, túc trực bên anh một thời gian dài, cho đến khi cả người đi, đang định gục xuống thì anh ta tỉnh dậy. Khi đôi tay anh ta khẽ động, đáng lẽ nó đã ngủ gục xuống giường bệnh rồi nhưng lại thấy tay anh ta động dậy, liền ép bản thân mình cầm vào bàn tay anh ta, cố gắng mở to mắt mà hỏi han:

- Anh tỉnh rồi à?

- Anh bị làm sao?

- Anh ăn uống thế nào mà chảy máu dạ dày, bác sĩ bảo phải nằm điều trị, nghiêm trọng lắm! May mà vào bệnh viện sớm! Em đã mua cháo rồi, để em đi hâm nóng lại cho... À, tối qua lúc vào đây, em đã thử tìm trong điện thoại của anh để gọi gia đình nhưng không biết mã, thành ra em ở lại đến giờ.

Anh không nói gì, một lúc sau mới nhẹ nhàng nói:

- Em ở lại chăm anh làm gì, anh không sao đâu, anh thuê người chăm sóc được rồi. Em về đi, còn phải đi học nữa.

Nó nghe anh nói thế, hơi mỉm cười nhưng mặng yêu:

- Anh này, có phải người dưng đâu, anh gọi gia đình đến đi, rồi em về. Anh như thế này, làm sao nỡ bỏ anh lại được? Em có nhiều thời gian lắm, yên tâm đi

Nó đỡ anh ta dậy, dịu dàng xúc cho anh ta ăn hết bát cháo. Sau khi ăn xong, vẫn không thấy anh định gọi người nhà đến, nó hỏi lại anh thì anh nói, anh cũng là trẻ mồ côi, cũng đã từng sống trong cô nhi viện nó sống, sau thời gian đi du học về giờ, anh chỉ sống có một mình. Thế là càng có cơ hội cho nó ở cạnh chăm sóc anh. Nó đỡ anh đi ngủ rồi nó cũng không tự chủ được nằm xuống bên cạnh giường bệnh anh, ngủ một giấc ngon lành, cả đêm qua nó thức trắng đêm trong phòng bệnh với đồng bài tập, hôm nay cuối cùng cũng nhờ được đưa bạn đến lấy bài tập mang đi nộp giúp. Nó thành thoi cầm lấy tay anh ngủ ngon lành. Nó thường gần gũi như vậy với những người trước và nó yên tâm với trái tim sắc đá của mình, chắc hẳn sẽ chẳng thể bị lung lay bởi một ai đó.

Khi nó tỉnh dậy đã là chiều tối, lúc đấy anh đã tỉnh rồi, đang nằm trên giường bên nhìn nó chăm chăm. Thế là nó biết lý do vì sao đang ngủ ngon lành thì bị tỉnh. Nó đưa đôi mắt lơ mơ ngái ngủ, mái tóc bù xù rất đáng yêu lên nhìn anh, anh chưa bao giờ từng thấy nó đáng yêu như thế kể cả lần đầu tiên gặp gỡ. Thế là anh bất chợt nở nụ cười. Lần đầu tiên nó thấy anh cười, đang trong cơn buồn ngủ, nó tỉnh dậy hẳn, thấy nụ cười của anh vẫn chưa tắt, nó cũng bất chợt hôn nhẹ lên môi anh một cái, làm cả 2 bất ngờ. Nó ngồi dậy, chỉnh chỉnh lại mái tóc và đi ra ngoài cửa, gọi một cuộc điện thoại cho gia đình, cũng để làm cho không khí bớt ngưng đọng. Khi nó bước vào, y tá đang thay dịch cho anh, nó hơi đỏ mặt cười với anh, nắm lấy một tay của anh đang đặt trên giường. Cô y tá nhoẻn miệng cười tùy hứng khen hai người đẹp đôi, nói anh có cô người yêu tốt luôn ở bên cạnh túc trực không rời làm anh cũng không tránh khỏi lạng lẽ nhìn nó một hồi. Sau khi thay dịch, nó ngồi sát bên anh, lấy cho anh một cốc nước và hỏi:

- Tại sao lúc này anh lại cười? Em chưa bao giờ thấy anh cười cả!

Anh không nói, chỉ lạng lẽ nhìn nó. Sau đó nhờ nó ra ngoài mua đồ ăn để gọi một cuộc điện thoại sắp xếp công việc.

3 ngày sau thì anh xuất viện, nó bị bố mẹ quản chặt chẽ hơn nên chỉ có thể đến thăm anh vào những thời gian không phải lên lớp. Khi anh khỏe lại, anh mời nó một bữa tối ở nhà hàng nổi tiếng để cảm ơn nó những ngày qua luôn ở bên anh. Khi đưa nó thực đơn, nó chỉ tự mình chọn một chai rượu vang, còn đâu để anh tự chọn món. Khi nó nhắc đến chai Gordon Gin 2005, anh đã không khỏi ngạc nhiên, không phải vì anh biết giá trị của chai rượu không hề nhỏ, mà anh không ngờ nó cũng sành về rượu vang. Khi đồ ăn mang ra, chính tay nó rót cho anh một ly rượu và nói:

- Anh chỉ được uống 1 ly thôi vì dạ dày không tốt và độ cồn của nó khá cao!

- 40%. Anh không ngờ em cũng thích rượu vang.

Nó cười duyên dáng. Nó đâu có thích? Là nó biết anh thích do tình cờ để ý từ rượu của anh nên nó cố tình tìm kiếm chút thông tin để tạo ấn tượng tốt với anh. Nó biết những gì nó làm là không thừa.

Sau đó vài ngày, khi cãi nhau với đứa bạn vì một số chuyện vặt vãnh, nó

cùng anh uống rượu tâm sự, nó cố tình bộc bạch khá nhiều tâm sự của nó về cuộc sống, anh thì chỉ chú ý lắng nghe mọi thứ nó nói như không để sót bất cứ một chi tiết nào. Đêm đó nó cùng anh qua đêm tại phòng ngủ của anh. Sáng nó dậy sớm, bắt đầu chiêu cuối cùng để đánh gục anh. Nó để anh ngủ và tự mình đi chợ, mua một chút đồ đạc, về bắt tay vào làm bữa sáng. Nó có nhiều thứ chưa hoàn hảo nhưng việc bếp núc, nó xứng đáng là đầu bếp trong nhà hàng 5 sao vì mẹ nó nấu ăn cũng rất ngon nên từ bé nó đã sớm học tập. Cho đến nay, nó có thể chắc chắn tài nghệ nấu ăn của nó là không còn gì bàn cãi. Khi lửa đang nấu, mùi thơm từ nhà bếp lan khắp căn nhà, anh bị đánh thức và chẳng thấy nó đâu cả. Khi đi ra phòng bếp, anh ngạc nhiên hơn cả khi thấy nó đang một mình trong bếp, nhanh thoanh thoắt, thành thạo mà nấu nướng từng món đang được bày lên bàn ăn. Anh đi về phía nó, ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của nó từ phía sau, hít hà cái mùi hương mà lâu rồi anh chưa từng ngửi thấy. mùi hương của gia đình, mùi hương của hạnh phúc.

Ngồi xuống bàn ăn, nó gắp cho anh một miếng và muốn nghe cảm nhận của anh, nó nói mình còn vụng về lắm. Và thực sự anh đã ăn hết cả bàn ăn giống như chưa bao giờ từng ăn bữa cơm nào ngon đến thế. Nó nhìn anh chăm chú ăn và mỉm cười với nó, nó biết, anh sẽ không chạy thoát nữa. Anh không có gia đình, từ bé đã không biết hạnh phúc của một bữa cơm gia đình và thứ nó mang đến cho anh, là thứ mà anh mong mỏi nhất. cuối cùng anh cũng chỉ như một đứa trẻ con nằm gọn trong lòng nó.

Sau khi kết thúc bữa ăn. Anh không vội vàng đi làm. Anh ôm nó và thì thầm yêu nó. Nó biết làm gì hơn ngoài mỉm cười hạnh phúc?

Nó và anh chính thức yêu nhau từ đấy. Nó không vội vàng cho kế hoạch trả thù của mình mà nó bắt đầu đắm chìm thì đúng hơn. Có những đêm, nó mơ thấy anh mà nó hoảng loạn tỉnh dậy. nó chưa từng mơ thấy chàng trai nào trừ người yêu đầu tiên của nó. Nhưng ở bên anh, anh khác lắm! Đôi khi nó không chắc chắn anh có yêu nó hay không, nhưng đôi khi, nó lại cảm nhận tình yêu của anh ngấm vào tận trái tim nó.

Không như những thằng đàn ông khác. Anh không hay nói yêu nó, nói đúng hơn là trừ lần đầu tiên nói câu yêu để tỏ tình, anh không bao giờ nói yêu nó nữa. Nhưng tình yêu của anh, nó lại cảm nhận được kể từ những hành động quan tâm rất thầm lặng thôi. Đôi khi anh rất lạnh lùng. Anh không cáu giận với nó nhưng lại khiến nó thấy mình có lỗi. Anh không nói rằng phải mặc áo

ấm vào vì trời lạnh nhưng ánh nhìn của anh khi nó mặc đồ mỏng manh trong thời tiết lạnh cũng khiến nó hiểu anh đang lo lắng. Anh không như những người khác, hay dành cho nó những thứ giá trị để lấy lòng nó. Anh biết gia đình nó không thiếu gì, thứ anh dành cho nó, là nhẹ nhàng mang nó vào thế giới của anh. Anh chỉ cho nó những thứ anh thích, chỉ có nó cách đánh giá rượu vang, cách nhận biết, những hãng rượu nào ngon, thơm, từng vị rượu có những điểm nào khác nhau. Hay anh dạy nó cách đánh giá một bức tranh thế nào là nghệ thuật, anh giải thích những thứ nó không hiểu một cách cặn kẽ và không bao giờ nổi cáu... Cứ thế, sự lạnh lạnh bên ngoài nhưng ấm áp bao bọc bên trong khiến nó sợ, nó sợ nó lạc vào thế giới đa sắc với tình yêu của anh. Và anh thông minh, anh rất giỏi khi nhìn vào ánh mắt nó mà hiểu nó đang nghĩ gì, cho nên khi ở gần anh, nó lại không hề muốn che giấu nữa, nó sống khá thật với con người nó. Anh nói, anh thích nhìn nó như bây giờ hơn... Nó sợ nó yêu anh thật lòng....

Đã 4 tháng, 4 tháng ở bên anh và nó cứ lần nữa mãi cái việc phải rời xa anh. Nhưng cái gì đến cũng phải đến. Đúng! Lúc này là lúc cần thiết nhất. Lúc mà nó chắc chắn được tình cảm của anh với nó đang đậm sâu (và cả tình cảm của nó nữa chứ!). Lúc này nó ra đi, Anh sẽ đau đấy! Thực sự đau chứ... và nó cũng sẽ đau. Nhưng nó mặc kệ cảm xúc của chính nó! Nó không cho phép mình yêu anh, luật chơi của nó là thế và giờ nó phải chấp nhận đi đến kết thúc, nó phạm luật, nó phải chịu! Nó mượn vào rượu để giúp nó giải quyết tất cả!

Hôm đấy nó hẹn gặp anh ở nhà anh. Anh đã đưa nó chìa khóa nhà từ một tháng trước. Nó vào nhà, chuẩn bị bữa ăn cho anh như mọi khi, vừa thấy anh về, nó không ra đón anh như mọi hôm nữa. Giả như đang chăm chú nấu nướng không để ý anh đã về. Anh vào nhà, thấy nó đứng bên bếp, lại theo thói quen ôm nó vào lòng, tựa cằm vào người nó sau một ngày làm việc mệt mỏi. Nó cũng để anh ôm như thế vì đâu còn nhiều dịp ở trong vòng tay anh thế này nữa?! Nhưng hôm nay anh lại bỗng nhiên nói với nó giọng rất nhẹ nhàng yêu chiều:

- Người yêu anh hôm nay uống rượu mạnh nhé!

Nó hơi chột dạ. Anh luôn nhạy cảm như thế đấy. Nhưng vẫn cố gắng mỉm cười tập chung nấu cho anh một bữa cuối cùng. Anh ngồi vào bàn ăn, thấy thái độ nó khác thì nghĩ nó say nên để nó tự mình dọn dẹp bàn ăn. nó vẫn gặp

cho anh như ngày họ đầu tiên yêu nhau. Món ăn nó nấu vẫn ngon như thế khiến anh ăn không còn chừa lại chút nào. Nhìn anh như thế, trong lòng nó lại nhen lên chút hạnh phúc, nó không muốn nói lời chia tay này nữa... Nhưng...

Nó lẳng lặng dọn chỗ bát đĩa, rót hai ly rượu để lên bàn, nó chạm cốc với anh, nhìn anh uống hết ly rượu thì đưa tay chỉnh lại cà vạt đang sộc sệch của anh và nói:

- Mình chia tay anh nhé! Đến đây thôi!

Anh chưa vội hỏi han, anh nhìn nó, lặng lẽ mà nhìn sâu vào mắt nó, còn nó thì né tránh, cố gắng để nước mắt không rơi xuống, nó nói tiếp. Kế hoạch của nó, là làm tổn thương anh trong giây phút này mà

- Thời gian qua tôi không hề yêu anh, là anh đã dám coi tôi như một con hàng trong lần đầu tiên gặp, là anh đã dám trả tiền cho một đêm ngủ với tôi. Tôi chưa từng bị ai khinh rẻ thế! Tôi không cho phép ai khinh thường tôi! Giờ thì anh yêu tôi phải! không, tôi đã đạt được kế hoạch của mình. Anh nghĩ tôi yêu anh sao? Đừng bao giờ mơ tưởng như thế nữa!

Tay nó run run rút trong ví, ở một ngăn riêng biệt có tập tiền anh để lại trên bàn trong lần đầu tiên ấy. Nó đã định sẽ ném vào người anh, nhưng lại không nỡ. Nó đặt trên bàn ăn:

- Trả cho anh, cảm ơn vì tình cảm anh đã dành cho tôi! Nếu từng này không đủ, anh cứ nhấn tin để tôi chuyển tiền cho nhé!

Nó bước ra khỏi nhà anh. Đằng sau anh vẫn chết lặng trước bàn ăn còn vương vấn mùi hương của nó. Trong thang máy, nó đang khóc... Khóc trong tuyệt vọng! Chính nó đã bóp chết trái tim của mình. Không đúng, nó không yêu anh!!! Tại sao nó lại khóc kia chứ! Thật mất mặt! Nhưng... tại sao anh không hỏi nó? Tại sao anh không giữ nó lại...

Đúng, nó say rồi!!!

.....

Đêm hôm ấy, nó nhận được một tin nhắn của anh. Khi ấy, nó đã tỉnh rượu, bỗng dưng nó nhớ cái mùi hương quen thuộc nơi anh vô cùng. Từ bé nó đã vô cùng nhạy cảm với mùi hương, nó thích và đam mê vô cùng mùi hương của người khác, nên cái cảm giác được hít hà mùi hương quen thuộc, nó thực sự sẽ chẳng bao giờ quên nổi. Tin nhắn của anh chỉ vồn vện vài chữ mà khiến nó bật khóc nức nở trong đêm tối: “Anh đã từng là bạn thân của Nhật. Nhưng anh yêu em!” Bạn thân của Nhật? Có nghĩa là anh biết tất cả về nó nhưng anh vẫn tin tưởng nó? Là anh thực lòng yêu nó? Cũng giống như nó thực lòng yêu anh vậy? Là những thứ anh dành cho nó bắt nguồn từ trái tim, anh bỏ qua hết những gì nó đã từng làm dù biết nó không phải người tốt đẹp, anh mong nó thay đổi khi bên anh... thực sự tình yêu của anh đã thay đổi được nó... nhưng nó vừa làm gì? Nó đã dẫm đạp lên tất cả ngày tháng qua chỉ vì lòng tự trọng, sự hiếu thắng...

Nó chợt nhận ra, mình mới chính là kẻ thua cuộc, thua trong vòng tay của anh, thua trong vòng tròn nghiệt ngã của số mệnh.

Chưa bao giờ nó từng đau đến thế. Ngay cả việc bị bỏ rơi cũng không làm nó đau đến mức này. Nó liên tục nghĩ về anh. Nó biết, việc nó làm ảnh hưởng đến cái tôi của anh như thế nào, nó biết, nó đã không thể quay đầu lại được nữa. Nó phải chấp nhận, tự nó làm, tự nó chịu. Nhưng nó biết làm sao đây? Nó yêu anh!

.....

Đã 1 tháng trôi qua, nó hoàn toàn hòa nhập với cuộc sống, nó chăm chỉ đến lớp, chăm chỉ học tập, chăm chỉ dành thương yêu cho cuộc sống thực thụ. Nó không còn nghĩ đến việc quyến rũ và phá hủy hạnh phúc của ai thêm nữa, vì trong lòng nó, hình ảnh anh vẫn cứ thế, cứ thế bám riết lấy giấc mơ của nó. Nó không dám liên lạc với anh vì nó sợ nó sẽ cầu xin anh quay lại với nó mất. vì nó không biết, hóa ra tình yêu nó dành cho anh lớn đến thế! Nó cũng không dám nói một câu xin lỗi vì nó biết 1 câu xin lỗi cho tất cả, không bao giờ đủ cả! Và nó chấp nhận chôn sâu mọi điều về anh. Hi vọng một ngày nào đó, nó trở lại là nó của ngày xưa.

Hôm đấy nó muốn say... Nó đến quán bar một mình và uống say mèm, nó không nhảy nhót nữa, mà giờ, nó lại chẳng còn muốn ai quan tâm đến mình nữa. Nó chả cần ai cả! Nó chỉ muốn ngồi một mình và uống... cứ thế cho đến

khi có ai đó ngồi xuống cạnh nó, cách nó một chiếc ghế. Người ta với giọng nói ấm áp quen thuộc, gọi cho mình 1 ly Whisky và gọi cho nó 1 cốc nước lọc. Nó bật cười cay đắng nhìn anh trong nước mắt:

- Tại sao lại là nước khoáng mà không phải rượu?

Anh nhẹ nhàng ôm nó vào lòng, đặt nó dựa trong ngực mình, nó ngửi thấy mùi hương quen thuộc xộc vào mũi, nó cố gắng vùi vào lòng anh như một đứa trẻ.

- Vì em say rồi!

Nó bật khóc trong lòng anh:

- Em nhớ anh lắm!